

Arrest

nr. 234 506 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2019.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 213 359 van 30 november 2018 omdat (i) geen geloof werd gehecht aan zijn vluchtmotieven, (ii) de bewering dat hij geen familie meer heeft in Vietnam en hij vreest dat zijn grootvader overleden is, geen toekenning van internationale bescherming kan rechtvaardigen daar dergelijk motief vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, en (iii) verzoeker voert tevens geen concrete elementen heeft aangevoerd waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie beschikt waaruit dergelijk risico blijkt.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees ten aanzien van de Vietnamese autoriteiten wegens zijn deelname aan de betogingen. Verzoeker voegt hieraan toe dat zij grootvader ondertussen overleden is.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van zijn geboorteakte en vertaling, een originele overlijdensakte van zijn grootvader en een schrijven van zowel zijn advocaat als het gezin dat hem opvangt.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht.

De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden. Ook wordt op goede gronden vastgesteld dat de documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn volgend verzoek niet van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas kunnen herstellen en de nieuw aangevoerde elementen vermogen aan te tonen. De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan:

“Zo staat de inhoud van de geboorteakte haaks op de wetenschappelijke bevindingen met betrekking tot uw leeftijd, hetgeen de authenticiteit ervan ernstig ondermijnt. Immers is in het verleden uit medisch onderzoek gebleken dat u op 24 november 2017 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk minstens 21.3 jaar en zo mogelijk nog ouder. U tekende hiertegen geen beroep aan, noch toonde u concreet aan waar in het verleden een fout zou zijn gemaakt. Dat u dan pas heden een geboorteakte zou neerleggen die dusdanig zou afwijken van wat wetenschappelijk kan worden aangenomen overtuigt niet. Bovendien dient opgemerkt dat dergelijke geboorteakte eigenlijk niet eens voorzien is van een foto en men dus niet met zekerheid kan stellen dat deze u wel toebehoort. U legde daarnaast slechts een kopie neer en daar dergelijke stukken altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk wordt de authenticiteit van dit stuk nog meer in vraag gesteld. Te meer deze akte klaarblijkelijk pas recent werd opgesteld en aldus een gesolliciteerd karakter draagt, kan hier niet langer bewijswaarde aan worden toegekend. Met betrekking tot de overlijdensakte van uw grootvader en uw bewering verder geen familie meer te hebben in Vietnam dient te worden opgemerkt dat u dit laatste dan toch allerminst wist te staven. Immers bewijst dergelijke akte enkel dat uw grootvader overleden zou zijn, doch zegt dit geenszins iets over de rest van uw familie. Dat u alleen zou zijn in Vietnam en geen werk zou vinden is niets meer dan een hypothetische stelling die u niet hard kunt maken. Hoe dan ook zijn deze door u ingeroepen problemen louter van socio-economische, interpersoonlijke of familiale aard en ressorteren deze als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin kan dit als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd worden. Te meer u klaarblijkelijk nog steeds contacten hebt in Vietnam, u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent gebleken om naar Europa te reizen en hier bij te klussen, ziet het CGVS dan ook geen redenen waarom u zich bij een eventuele terugkeer, niet zou kunnen vestigen in uw thuisland.”

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reële risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. In het licht van bovenstaande motivering is verzoekers kritiek dat geen onderzoeksdaden werden verricht met betrekking tot de authenticiteit van de voorgelegde stukken,

alsook zijn verwijzing naar rechtspraak dienaangaande van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet dienstig.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aangeeft dat officiële identiteitsdocumenten een hogere bewijskracht hebben dan wetenschappelijke tests die de leeftijd van een persoon bepalen, wijst de Raad erop dat alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, het geen enkel objectief element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoeker wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Dergelijk document is aldus geen bewijs van verzoekers identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien in het kader van zijn eerste verzoek besloten werd dat verzoekers relaas en reisweg over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan de Raad verzoekers identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van zijn verklaringen en de geboorteakte.

Verzoeker voert voorts aan dat mensenhandel een zeer wijdverbreid fenomeen is in Vietnam en dat deelnemers aan demonstraties het slachtoffer zijn van minshandeling door de Vietnamese autoriteiten en van arbitraire arrestaties en citeert uit landeninformatie ter zake. Dergelijke verwijzing volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker herhaalt dat hij in Vietnam niemand heeft en hij niet opgeleid is, dient opgemerkt dat deze problemen louter van socio-economische, interpersoonlijke of familiale aard en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin kan dit als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd worden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 december 2019, benadrukt verzoekende partij dat in 2016 haar ouders overleden zijn en dat nu ook haar opa overleden is waardoor zij niemand meer heeft in Vietnam. Verzoekende partij wijst erop dat zij bij terugkeer door een gebrek aan familie terecht zal komen in een extreme mensenwaardige situatie in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift. Verzoekende partij bevestigt dat zij slachtoffer is van mensenhandel maar stelt dat zij niet weet/wist op welke manier zij dit kon aankaarten bij de Belgische autoriteiten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 december 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van haar vluchtmotieven en het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en in voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij volhardt dat zij slachtoffer is van mensenhandel maar stelt dat zij niet weet/wist op welke manier zij dit kon aankaarten bij de Belgische autoriteiten, verwijst de Raad naar het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. X van 30 november 2018 van de Raad waar in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij geoordeeld werd dat verzoekende partij, gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen, niet aannemelijk heeft gemaakt het slachtoffer te zijn van mensenhandel.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS